

en *Boletus elegans* en andere zooals: berk-ruige boleet-vliegenzwam; Coniferen met *Lactarius deliciosus* enz. De paddestoelzoeker moge meer van die verbonden opsporen (*beuk-eik-Boletus luridus*).

Ook zijn geheel nieuw de hoofdstukken over het eten van paddestoelen en de vergiftige soorten Van der Lek geeft ons hier de nieuwste bevindingen en zeer, zeer ernstige waarschuwingen. De onberaden propaganda voor het eten van paddestoelen kan verschrikkelijke gevolgen hebben. Intusschen is de Nederlander voorzichtig en conservatief en wanneer hij de goede raad van Van der Lek opvolgt, om geen enkele paddestoel te eten, die hij niet precies kent, dan loopt hij geen gevaar.

De paddestoelen zijn ook lang niet in de allereerste plaats belangrijk om hun voedingswaarde of giftigheid. Ze nemen een merkwaardige plaats in in het natuurleven, ze verheugen ons door hun schoonheid. Hoewel men paddestoelen het heele jaar door kan vinden treffen zij ons toch het meest in den gloriëtijd van den herfst, in October.

De belangstelling is tegenwoordig zoo groot, dat v. d. Lek reeds beducht wordt en de wensche-lijkheid bepleit van bescherming van paddestoelen. Inderdaad heeft het organiseeren van tentoonstellingen nog al eens sommige van onze bosschen voor een week of zoo ontluisterd. Het is een vraag of het voortdurend plukken van de paddestoelen het ondergrondse weefsel zou benadeelen. Hieromtrent is onderzoek gewenscht. Vroeger heb ik al eens verteld, dat ik voor *Mycelia* nog geen langer leven dan acht jaren heb kunnen constateeren. Mijn *Nevelzwamkring*, waar ik U drie jaar lang mee heb bezig gehouden, is dit jaar weggebleven. Toch heeft niemand daar geplukt. Alweer iets om op te letten.

Kunnen wij den groei van paddestoelen bevorderen, ze „uitzaaien” op geschikte plaatsen? Van der Lek vertelt daar een paar bemoedigende dingen over.

Zoo is dit boek vol met informatie en aanmoediging. De illustratie is even fraai als leerzaam.

De eerste druk heette „Paddenstoelenboekje”, maar de naam is nu, en terecht, veranderd in „Paddenstoelenboek”. Ik twijfel er niet aan, of het zal de studie van de paddestoelen in ons land in goede banen leiden en tot hooger waarde brengen.

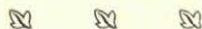
JAC. P. TH.

Dr. J. P. DE GAAY FORTMAN en H. HEIDINGA. *Beknopt Leerboek der Natuurlijke Historie*. Deel III (Ongewervelde dieren) 3e druk. (Groningen. Wolters. 182 p.p. 226 illustraties. Ingen. f 1.90, geb. f 2.25.

„In verband met het algemeen streven naar bezuiniging is deze druk in tekst en illustraties aanzienlijk bekort”.

Het is altijd nog een goed boekje. Maar ik hoop van harte, dat het met die bezuiniging gauw gedaan is en dat de auteurs weer eens, waar het pas geeft, een behaaglijke uitvoerigheid kunnen betrachten. Zij zouden o.a. zeker ook wel graag iets verteld hebben van het Zoölogisch Station in den Helder en de Dierkundige Vereeniging. Onze Hollandsche jongelui mogen wel wat meer van hun eigen land vernemen.

JAC. P. TH.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Nestmateriaal van de Boomklever. In de dennenbosschen vinden we het nest van den Boomklever gebouwd zoo goed als uitsluitend van dennenschorschilfers, keurig gerangschikt. Het is de vraag, wat de vogel nu doet als er weinig of geen dennen voorhanden zijn. De heer L. van 't Sant onderzocht na het uitvliegen van de jongen Nestkast No. 16 in Thijsses's Hof en bevond, dat altijd nog naast denneschilfers ook veel beukeblad, berkeblad en berkeschors gebruikt was.

T.

Een raaf op de Veluwe. Op 29 September j.l. ontdekten eenige kennissen en ik bij Terlet (Veluwe) een raaf. Komend uit een brandgang bleef de groote forsche vogel langen tijd op een doode tak zitten tegen den rand van het bosch, onder het uitbrengen van hooge ongelukkige

geluiden en bewegingen, alsof hij zich binnenste-buiten keerde. Door z'n grootte maakten we uit, dat het geen kraai kon zijn; hij was zwart van top tot teen en blauwglanzig.

De Heer Wolda vertelde ons dat het laatst bekende broedend paar in het Linschoterbosch was gezien 8—9 jaar geleden, en dat het waarschijnlijk een trekker was. Worden deze wel meer gezien?

Wageningen, 9 Oct. 1936.

J. PH. LAMAN TRIP.

Dubbele Parnassia. Zaterdag j.l. hebben we op het Groene Strand van Voorne dubbele bloemen van Parnassia gevonden. De gelukkige vinder was de joncheer Raue die met de Afdeling Brielle van de Nederl. Natuurh. Vereeniging de excursie meemaakte. Er stonden verschillende exemplaren alle met veel bloemblaadjes (petaloïde meeldraden?) Het waren net kleine roosjes.

Hellevoetsluis 30 Sept. '36.
W. K. STEFFEN.

foto Steffen.

Parnassia met gevulde bloemen.

Aalscholvers met gekleurde ringen. Teneinde aalscholvers individueel in het veld te kunnen herkennen, hebben wij dit jaar een aantal jongen behalve van de gewone aluminiumring bovendien nog van drie gekleurde celluloidringen voorzien. Mocht U er één van zien, dan houd ik me zeer aanbevelen voor een bericht. Men noteer niet alleen de kleuren doch vooral ook de combinatie ervan, benevens de tijd en het gedrag van de vogel. Ook zij men erop bedacht, dat, als men een aalscholver van voren ziet, men de linkerpoot rechts en de rechterpoot links voor ogen krijgt. Het noteren geschiedt aldus:

Ringen		Datum	Tijd	Plaats	Gedrag
	links	20-7-'36	13.35 u.	Lekkerkerk Z.W. hoek, Vak C, dichtbij Vak B.	Rustig vleugeldrogend en toiletmakend.
	rechts				
boven	wit				
onder	rood	groen			

In de ringlijst vinden we dan, dat bijv. bovenstaand ex. geringd werd te Lekkerkerk op 23-5-'36, geboortedatum pl.m. 24-4, Leids nummer 152355, andere terugmeldingen 14-7 en 17-7-'36.

Van witte ringen hoeft niet opgegeven te worden, of ze van celluloid of van aluminium vervaardigd zijn. Wel lette men goed op het verschil tusschen wit en geel, daar de gele ringen (naar achteraf bleek) in het veld een witte indruk maken en ook omgekeerd, al naar de belichting.

Met een goede kijker zult U de aalscholvers op kaden en strekdammen misschien wel eens kunnen identificeeren. Bij goed licht en zonder kijker zal dat op een afstand van 10 a 20 meter mogelijk zijn.

Oldenbarneveltlaan 24, Hillegersberg.

A. KORTLANDT.

Amsterdam, die grote stad. Onze medewerker de heer Ad. C. P. Baars, zond ons een paar uitknipsels uit het Handelsblad van 8 Juni '36. Daarin wordt vermeld, dat in een vliegenschberg aan de overzijde van het IJ een dertigtal oeverzwaluwen nestelden en dat lepelaars zich geregeld vertoonden aan den Rothoek.

Ik weet nu al meer dan vijftig jaar, dat de omgeving van Amsterdam den jongen (en ouden) onderzoeker volop bevrediging kan geven. Maar wij krijgen wel nieuwe grondslagen: moddergaten, aschhoopen, rioolmondningen, vloeivelden. Maar gelukkig is er ook nog „echte" natuur.

T.